

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Jeg er ikke bange i den forstand for reklamer eller forestiller mig, at de vil have en skadelig indvirkning på befolkningen. Jeg kan kun sige om dem, at de betyder en ganske kraftig forvrængning af den verden, vi befinder os i. Verden er ikke så rig og så god, som reklamerne fremstiller det. Vi mennesker er ikke så smukke og i en sådan form, som reklamerne altid fortæller os. Det kan jeg godt forstå set fra reklamesynspunktet, men det har ikke noget med virkeligheden at gøre.

Man siger også, at reklamerne kan placeres i blokke uden for programmerne. Det foreslår de konservative også. Enhver kan så lukke af for dem. Det, man kan frygte, er imidlertid, at det ikke kan lade sig gøre, fordi her spiller igen befolkningsgrundlaget ind og finansieringen, de få midler, der er. Det stiller andre krav i et lille land, end det stiller i meget store lande.

Det, man også kan frygte, er den indirekte indflydelse, som annoncerende i TV vil få, og man kan tage en vending fra den svenske reklame-TV-betænkning fra 1973 og sige, at sådan et reklamefinansieret TV 2 ville være partsdomineret. Risikoen ligger ikke i, hvad der bliver udsendt, men i, hvad der ikke bliver det. Konkurrencen om seerne kan føre til, at de konkurrerende selskaber sender samme programtyper på samme tid til det samme publikum. Hvor reklamemidler er involveret, vil interessen ligge i at nå ud til det størst mulige publikum, mens programmer, der henvender sig til en mindre del af seerne, forsvinder helt eller delvis til skade for alsidigheden i programudbudet.

Ud over at forslagsstillerne har denne optimistiske tro på, at forslagets gennemførelse vil fremme kvalitet og alsidighed, så røber de ikke meget om, hvad de forestiller sig om selve programindholdet i det konkurrerende TV, og det forekommer mig at være et meget afgørende punkt. Hvis man blot forestiller sig et yderligere udbud af udenlandske serier, så har TV 2 ikke nogen stor interesse set fra et kulturpolitisk synspunkt. Skal det have en sådan interesse, må forudsætningen være, at der samlet sker en betydelig forøgelse af produktionen af danske udsendelser, eventuelt ved fastsættelsen af et procentvist minimum for danske produktioner. Har man gjort sig overvejelser om, hvorvidt det er muligt? Har man overvejet, hvilke omkostninger der vil

følge heraf? Egenproduktioner er som bekendt langt dyrere end de indkøbte, og i forvejen er vi jo nærmest ved at drukne i udenlandske serier.

Alt dette er komplicerede spørgsmål, som er bedst egnet til at blive gennemgået i den mediekommision, som statsministeren har bebudet nedsat. Vi skal ikke hovedkulds og på usikre præmisser fare ud i at vedtage oprettelsen af et konkurrerende TV. Jeg udelukker ikke, at der kan komme en beslutning om TV 2 uden reklamer, men en sådan beslutning i dag ville kortslutte den videre behandling af Nordsat, som det er meningen at drøfte på Nordisk Råds session i Island i marts 1980 og senere i Nordisk Ministerråd i løbet af efteråret 1980 med henblik på den endelige behandling og afgørelse på Nordisk Råds session i København foråret 1981.

Man kan mene om Nordsat, hvad man vil, og der er delte meninger, men det kan ikke være meningen, at vi skal kortslutte de forhandlinger, der i øjeblikket pågår om et af de store nordiske samarbejdsprojekter. Skal vi have et TV 2, så skal vi vide, hvad vi gør, og grundigt have overvejet de muligheder, der foreligger. Vi skal ikke hovedkulds styrte os ud i det, fordi nogle fortæller, at det ingenting koster eller næsten ingenting, fordi udgifterne dækkes af reklamemidler.

Jeg skal derefter sige et par ord om kristeligt folkepartis forslag til radiolov, som er en genfremsættelse af det forslag, kristeligt folkeparti fremsatte i marts 1979. Det sigter ligesom det konservative folkepartis forslag på et brud med Danmarks Radios monopol. Den radioordning, som kristeligt folkeparti foreslår, er dog organiseret på en anden måde. Den bygger nemlig på den hollandske radiolovgivning, hvor indbyrdes uafhængige selskaber producerer udsendelserne og deler sendetiden.

Jeg sagde allerede under behandlingen sidste gang, at der er megen uklarhed om, hvorledes disse uafhængige produktionselskaber skal styres, ud over at de skal styres af forbrugerne. Jeg gjorde dengang opmærksom på, at der var en risiko for, at opdelingen i uafhængige selskaber ville betyde en faktisk indskrænkning af alsidigheden og en fare for, at mange minoritetsopfattelser ikke ville kunne komme til orde. Jeg har stadig væk de betænkeligheder, og derfor kan jeg